เรื่อง เมื่อต้องเปลี่ยนงาน

เจ้าของผลงาน นางประมวล สุดีและบุคลากรหน่วยจ่ายกลาง

สถานที่ หน่วยจ่ายกลาง

ผู้ที่เกี่ยวข้อง เจ้าหน้าที่หน่วยจ่ายกลางและหน่วยงานที่เบิกเครื่องมือวัสดุจากหน่วยจ่ายกลาง

เหตุการณ์

เมื่อเดือนตุลาคม 2555 ได้เปลี่ยนงานจากโรงอาหารมาปฏิบัติงานที่หน่วยจ่ายกลาง ก่อนที่จะย้ายมาอยู่ประมาณ 2 สัปดาห์ได้หาเวลาในวันหยุดของตัวเอง มาเรียนรู้งานบ้างแล้ว แต่เมื่อต้องมาปฏิบัติงานจริง มันไม่ง่ายอย่างที่คิดทั้งที่ได้เตรียมตัว มาระดับหนึ่ง วันแรกที่หัวหน้างานปฐมนิเทศการปฏิบัติงาน ช่างมากมายหลายเรื่อง เท่าที่จำได้ ต้องล้าง บรรจุ นึ่งและจ่ายของนึ่ง นอกนั้นจำแทบไม่ได้ หัวหน้าบอกว่าถ้าจำได้ไม่หมดถือว่าเป็นเรื่องปกติ แล้วก็ให้ศึกษาคู่มือการปฏิบัติงาน ยิ่งอ่านยิ่งวุ่นวายใจ แต่ละขั้นตอนการทำงาน มีลายละเอียดปีกย่อยที่ช่างยุ่งยาก พยายามจดจำ แต่ก็เหมือนถูกแกล้ง จำอะไรไม่ได้เลย จะทำอย่างไรดี แล้วก็ถึงการลงมือปฏิบัติจริงครั้งแรกก็มาถึง เริ่มจากการล้าง ต้องใส่ชุดป้องกันร่างกายเพื่อป้องกันเชื้อโรคที่อาจมากับเครื่องมือ ต้องใส่ – ถอดให้ถูกขั้นตอนก่อน – หลัง ตอนรับเครื่องมือจากตึก เครื่องมือชื่ออะไรไม่เคยรู้จักและที่ทำให้หัวใจที่เคยพองโต เตรียมมาสู้กับงาน เหี่ยวแฟบลงทันที ถ้าเป็นคนไข้อาจถึงกับต้องทำการปั๊มหัวใจก็อาจเป็นได้ คือชื่อเครื่องมือเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ต้องถามเพื่อนร่วมงาน ถามแล้วถามอีก ทำให้หงุดหงิดให้ตัวเองเพิ่มมากขึ้น คนที่ถูกถามบอกว่า แรกๆก็เป็นอย่างนี้ นานไปก็เก่งเอง แต่คนถามรู้สึกว่าทำไมจำไม่ได้ซักที บางครั้งถามเจ้าหน้าที่ตึก ที่มาส่งของบอกว่าเรียก “ไม้แคะหู” ทำไมตอนที่ถูกสอนงาน ชื่อนี้ไม่เคยผ่านหูเลย โชคดีที่งานแรกไม่ได้จัดของไปส่ง ไม่อย่างนั้นไม่รู้ว่า จะเอาเครื่องมืออะไรไปส่งให้

พอมาถึงการบรรจุหีบห่อเครื่องมือ วัสดุทางการแพทย์ วิธีการที่เหมือนการล้างก็คือ ยุ่งยากเหมือนกัน มองหาเครื่องมือ อุปกรณ์ วัสดุ ว่าเก็บไว้ที่ไหน มองเห็นป้ายสะดวกอยู่ 3 ป้าย อันที่หนึ่งเขียนว่า เครื่องมือ อุปการณ์ทางการแพทย์ ป้ายที่สองและสามเขียนว่า วัสดุทางการแพทย์ แต่ช่องเก็บของมี 15 ช่อง เปิดตู้ดู มีเครื่องมือเต็มไปหมดไม่รู้ว่าชื่ออะไร จะเอาอะไรออกมาบรรจุ ของอยู่ที่ไหน อันไหนที่ทำเสร็จแล้ว อันไหนเตรียมที่จะนึ่ง วัสดุไหนไม่มี ต้องบรรจุอะไรเพิ่ม สิ่งของเหล่านี้เก็บรวมกันไว้ ไม่ได้แยกป้ายชี้บ่ง บางอย่างเก็บไว้รวมกัน ทำให้การค้นหาต้องเสียเวลา เปิดตู้เก็บของแทบทุกช่องที่มี นี่แค่หาของ ยังไม่ได้ทำการบรรจุหีบห่อเลย ยิ่งทำให้ความเครียดเพิ่มมากขึ้นไปอีก แทบท้อ นี่วันแรกแค่ 2 งานยังรู้สึกขนาดนี้ ขอหัวหน้า ให้ตัวเองทำหน้าที่ล้างอย่างเดียว หัวหน้าบอกใจเย็นๆค่อยๆเรียนรู้ไปทีละงาน อย่าคิดว่ามันยากให้คิดว่าโชคดีที่ได้เรียนรู้แล้วจะสนุกกับมัน ถ้าไม่นับหนึ่งจะถึงสิบได้ยังไง ให้จำความรู้สึกวันนี้ไว้ แล้วเปรียบเทียบกันวันที่นับถึงสิบ หัวหน้าบอกว่าลองเริ่มต้นจากสิ่งที่ง่ายๆก่อน เช่น หาขี้ฮ้างในการทำงานที่ทำให้ต้องเสียเวลาหรือสิ้นเปลืองโดยไม่จำเป็น หรือให้มองหาว่าจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยให้การทำงานของตัวเองง่ายขึ้น ซึ่งผู้ปฏิบัติงานอยู่เดิมอาจมองข้ามไปเพราะความเคยชิน

เดือนที่ 2 ของการทำงาน ต้องปฏิบัติงานที่ห้องบรรจุหีบห่อ จากปัญหาดังกล่าว ได้ปรึกษากับทีม ในการจัดการแยกเครื่องมือ อุปกรณ์ วัสดุทางการแพทย์ให้เป็นหมวดหมู่ จัดให้เป็นระเบียบ และมีป้ายชี้บ่งชื่อให้ตรงกับเครื่องมือ อุปกรณ์ วัสดุนั้นๆ เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติงานและง่ายต่อการตรวจสอบ ซึ่งทุกคนเห็นด้วย และได้ช่วยกันลงมือ แยกเครื่องมือ อุปกรณ์ วัสดุให้ตรงตามหมวดหมู่ ใส่ให้พอดีกับช่องเก็บ จัดเรียงให้เป็นระเบียบตามก่อนหลังการใช้งาน ขอให้งานโสตจัดทำป้ายชี้บงเพื่อนำมาติด

ผลลัพท์ที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดความสะดวก ลดเวลาในการค้นหา ไม่ต้องเปิดลุ้นเหมือนเกมสโชว์ว่าจะอยู่ช่องไหน ง่ายต่อการหยิบจับ วัสดุใดหมด จะนึ่งอะไร สามารถรู้ได้ทันทีไม่ต้องรอถาม

ทุกคนสามารถทำหน้าที่ตัวเอง วางแผนการบรรจุ การผลิต เครื่องมือ อุปกรณ์ วัสดุทางการแพทย์ได้โดยไม่ต้องรอคนอื่น

ในสิ่งที่ช่วยกันทำทั้งหมดนอกจากทำให้การทำงานสะดวกขึ้นแล้ว คนที่ได้ประโยชน์กว่าใครมากที่สุดคือตัวเอง เพราะทำให้ตัวเองทำงายง่ายขึ้น สะดวก รวดเร็วขึ้น ไม่ต้องถามใครๆบ่อยๆ ไม่ต้องเสียเวลาและอารมณ์เสียในการหาสิ่งต่างๆ ทำให้มองว่าสิ่งที่คิดว่ายากๆ ตลอดสองเดือนที่ผ่านมาก็สามารถที่จะทำได้และผ่านพ้นมาด้วยดี ถึงแม้ว่าจะรู้สึกเครียดอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็เบาบางลงไปมาก อีกสามงานที่รออยู่ข้างหน้า ก็คงไม่ยากเช่นกัน เพียงแต่ตัวเราพร้อมที่จะเรียนรู้ มองว่าปัญหาทำให้เราเติบโต พัฒนาขึ้น ท้ายที่สุดตัวเองจะเป็นผู้รับความรู้สึกอิ่มเอิบใจเหล่านั้น มองเห็นคุณค่าของตัวเราและคนอื่นว่าทุกอย่างต้องเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ถึงแม้ว่าวันนี้ยังนับไม่ถึงสิบกับงานที่ต้องเรียนรู้ แต่รู้แล้วว่าความรู้สึกเมื่อต้องนับถึงสิบจะเป็นเช่นไร

ท้ายที่สุดขอขอบคุณหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานทุกคน ในการเป็นกำลังใจในการทำงานในวัยที่เหลืออยู่อีกไม่กี่ปีจะต้องเกษียณ กับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตการทำงานก็ว่าได้

ประมวล สุดี และบุคลากรหน่วยจ่ายกลาง

โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ โทร 63327

email. **center@mail.jvkk.go.th**